

Fragment uit Arend van Dam, *De man in de klok. En meer verhalen over Nederlandse makers, ontwerpers en uitvinders*, Van Holkema & Warendorf, 2022.

Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.

Chriet Titulaer en het Huis van de Toekomst

ALS MEESTER FRITS IETS vertelt, gaat het meestal over vroeger. Dat begrijpt groep 6b van De Triangel wel, want meester Frits is al bijna zestig en heeft al zoveel meegemaakt dat hij er hele dagen over kan praten.

Maar vandaag niet.

‘Vandaag neem ik jullie mee naar de toekomst,’ begint meester Frits. ‘Naar het Huis van de Toekomst, om precies te zijn. Hebben jullie enig idee hoe dat huis eruit zou kunnen zien?’

Er gaan vingers omhoog. Natuurlijk hebben de kinderen in groep 6b genoeg fantasie om dingen te bedenken.

‘Dan loopt er een glijbaan helemaal van mijn zolderkamerraam naar het zwembad in de tuin,’ roept Xiu.

‘En een robot maakt het konijnenhok schoon,’ roept Bobby. ‘Dan hoef ik dat nooit meer te doen.’

Meester Frits wuift de rest van de vingers weg.

‘Vroeger keek ik voor ik ging slapen altijd naar de maan,’ zegt hij. ‘En dan vroeg ik me af hoe het zou zijn om daar rond te lopen. Nu had ik geluk, want toen ik negen was, gingen er drie mannen met een raket naar de maan met de bedoeling om op de maan te landen, er een wandeling te maken, wat stenen te verzamelen en weer heelhuids terug te

keren naar de aarde. Die maanlanding werd live op de televisie uitgezonden. Het was midden in de nacht, dus ik moest wel flink zeuren om te mogen opblijven.

Nu was er iets nog veel interessanter dan de raket, de maanlander en de astronauten. Dat was het verhaal van de presentator. Het was een man met een bijzonder accent en met een vrolijke baard.

Hij wist werkelijk alles over de sterren, de planeten en over de toekomst van het reizen in de ruimte.

“Het zal niet lang meer duren of er zullen mensen op de maan gaan wonen,” zei hij. Ik hing aan zijn lippen. Ik geloofde alles wat hij zei.

VANAF DIE DAG keek ik naar alle programma’s waarin Chriet Titulaer, want zo heette de man, voorkwam. Chriet was uitvinder, toekomstvoorspeller, sterrenkundige en ruimtevaartdeskundige in één. Op een dag, ik weet het nog goed, stond hij in de televisiestudio te goochelen met kleine zilveren schijfjes. “Zo ziet onze toekomst eruit,” vertelde hij. “Je stopt zo’n schijfje in je cd-speler en je hoort muziek. Je stopt zo’n schijfje in je computer en je kunt spelletjes spelen. Je stopt hem in je dvd-speler en je kunt naar een film kijken.



Je stopt hem in je auto en je auto wijst je de weg.”
Jongens, jullie begrijpen wel dat ik niet kon wachten tot de toekomst ging beginnen.’
Meester Frits kijkt triomfantelijk de klas rond. De groep is duidelijk niet onder de indruk. Bo haalt haar schouders op en zegt: ‘Die spullen bestaan toch al lang? Sterker nog, ze zijn al weer verdwenen ook.’ ‘Maar begrijpen jullie dan niet dat ze in mijn tijd heel bijzonder waren?’ roept meester Frits uit. ‘Vijftig jaar geleden hadden we nog geen idee wat een computer was. Laat staan dat we enig idee hadden van computerspelletjes of van navigatiesystemen in de auto. In die tijd was een computer zo groot als een hele kamer. Dus toen mijn idool Chriet Titulaer vertelde dat we op een dag allemaal een huiscom-

puter zouden hebben, vroeg ik me af: welke kamer moeten we daar dan voor inruimen?’
Dakota vraagt ongeduldig: ‘Maar hoe zat het nou met dat huis, meester?’
‘O ja,’ zegt meester Frits. ‘Ik was even vergeten dat we het over het Huis van de Toekomst zouden hebben. Nou, het zal een jaar of dertig geleden geweest zijn toen ik op de televisie zag dat in Rosmalen het Huis van de Toekomst werd geopend. Uiteraard door mijn held Chriet Titulaer. Ik heb meteen gebeld en een excursie geregeld voor de hele klas. Het werd het schoolreisje van de eeuw. Meneer Chriet stond ons al op te wachten bij de deur.
“Welkom in de toekomst,” zei hij. En de rondleiding begon meteen. Het huis bleek boordevol snufjes te zitten. Niet alleen stopcontacten, maar ook stofcontacten. “Dan hoef je niet de hele tijd die onhandige stofzuiger achter je aan te slepen,” legde Chriet uit. In de badkamer riep hij: “Dak open!” En boven onze verbaasde hoofden vouwde het dak zich open alsof het een bloem was. Vanuit de verschillende kamers konden de kinderen met elkaar praten via een beeldtelefoon. “In de toekomst kunnen die telefoons ook gesprekken automatisch vertalen,” vertelde Chriet. “Het maakt niet uit in welke taal.” Een van mijn leerlingen, Habib, zei meteen lachend: “Dat lijkt me geweldig.” Want hij had nog een beetje moeite met de Nederlandse taal. Chriet vertelde dat hij het Huis van de Toekomst als een goede vriend zag. Het luisterde naar je. Het praatte met je. Als je naar bed wilde, deed het de gordijnen dicht. Als je in bad wilde, warmde het je badwater op. Overal waar je wilde, maakte het muziek. Het scheidde je afval.

Het ving je regenwater op. En het zette zonlicht om in elektriciteit. Een wekker hoefde je nooit meer te zetten, want je zei gewoon hardop dat je om acht uur wilde worden gewekt met een lekker kopje koffie, een glaasje verse jus en een croissantje. Lijkt het jullie niet geweldig om in zo'n huis te wonen?' Even is het stil. Dan wordt er gejoeld: 'Wij willen ook op schoolreis naar het Huis van de Toekomst!' Voor meester Frits kan reageren, zegt Dakota: 'Er is wel iets vreemds aan de hand met dat Huis van de Toekomst. Alles wat de meester heeft opgenoemd, kennen wij al. Beeldbellen, een vertaaltelefoon, apparaten die doen wat je tegen ze zegt, zonnepanelen, afvalscheiding... En ik vraag me ook af: willen mensen eigenlijk wel een huis dat alles voor ze doet? Mijn ouders doen graag alles zelf: zelf cappucino

maken, zelf sinaasappels persen, daar hebben ze het huis niet voor nodig.'

Xiu is het met Dakota eens. 'Dat Huis van de Toekomst is verleden tijd,' zegt ze resoluut. Meester Frits knikt. 'Jullie hebben wel een beetje gelijk. Het Huis van de Toekomst is er niet meer. Het heeft maar een jaar of zeven bestaan.'

'Misschien kunnen we zelf een nieuw toekomstig huis van de toekomst ontwerpen,' stelt Bobby voor. En daar komen de ideeën al. Een glijbaan uit een zolderkamerraam. Een zwembadboomhut. En een huiswerkrobot die ook konijnenhokken schoonmaakt. De kinderen uit groep 6b van De Triangel zien de toekomst al helemaal voor zich. *

